

Uitgifte

Repertoriumnummer 2023/
Kamer 16MA
Datum uitspraak 17 mei 2023
Rolnr. 23/1139/A Familiédossiernr. 430101-22-01365

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

☐ verzoekschrift/dagvaarding na 31/1/2019

Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, **VONNIS**

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van:

D.M., wonende te (NL), [adres], doch feitelijk verblijvende te (NL), [adres],

eiser, *hierna ook soms vader genoemd*, in persoon verschijnend en bijgestaan door Mr., advocaat met kantoor te

en:

A.M., wonende te 9052 Gent, [adres]

verweester, *hierna ook soms moeder genoemd*, in persoon verschijnend en bijgestaan door Mr. x, advocaat met kantoor te

verleent de rechtbank volgend vonnis:

De partijen werden gehoord in raadkamer op de terechtzitting van 8 mei 2023.

Alle stukken werden ingezien, meer bepaald de dagvaarding dd. 26 april 2023 namens eiser en de conclusies namens verweester neergelegd op 5 mei 2023 alsook de door partijen neergelegde stukken.

Het openbaar ministerie bij monde van mevrouw L.H., eerste substituut-procureur des Konings verleende ter zitting mondeling advies, nl. of het niet aangewezen ware dat eiser zijn verzoek richt tot de Nederlandse rechter die het vonnis ten gronde heeft gewezen.

Hierop werd gerepliceerd en de zaak werd in beraad genomen.

Feitelijke gegevens en procedurele voorgaanden:

1. Partijen hebben ongehuwd samengewoond te Rotterdam (NL).

Zij hebben samen een zoontje, A-Y.M. (° NL, Rotterdam, [datum] 2021).

De heer M. heeft het kind erkend.

Aan de relatie kwam een eind in juli 2022.

2. Bij vonnis van deze rechtbank en kamer van 4 november 2022 (A.R. 22/4470/A) werden in toepassing van art. 15 van de Brussel II-ter Vo (2019/1111) bewarende en voorlopige maatregelen opgelegd.

3. Bij Beschikking van 27 februari 2023, gewezen door de Rechtbank Rotterdam/Team Familie (ref.: C/10/644262/FA RK 22-6246) werd een door partijen op 20 januari 2023 ouderschapsplan gehomologeerd en uitvoerbaar verklaard en werd de uitoefening van het ouderlijk gezag over het minderjarig kind aan beide ouders gezamenlijk toevertrouwd.

Het ouderschapsplan voorziet in een hoofdverblijf bij vader en een secundair verblijf bij moeder *‘om de veertien dagen een weekend’* met mogelijkheid tot extra momenten na overleg tussen de ouders.

4. Op 14 april 2023 heeft moeder A-Y, na een incidentrijk gebeuren onder volwassenen in aanwezigheid van het kindje, vanuit (NL) Rotterdam meegenomen naar België.

5. Tot op vandaag verblijft het kind bij haar in België, inwonend bij de maternale grootouders.

Huidige procedure:

1. Naar aanleiding van laatstgenoemde feiten dagvaardt vader de moeder en vraagt hij:

- dat deze rechtbank zich bevoegd zou verklaren,
- te zeggen voor recht dat verweester (moeder) gehouden is tot het nakomen van het ouderschapsplan,
- verweester te veroordelen tot onmiddellijke afgifte van het kind aan vader binnen de 24 uur na betekening van het tussen te komen vonnis of hem te machtigen het kind af te halen,
- verweester te veroordelen tot een dwangsom van 500,00 euro per dag miskenning met een maximum van 30.000,00 euro.

2. Moeder op haar beurt houdt voor dat deze procedure samenhangt met de eerder voor deze rechtbank gevoerde procedure en vraagt:

- akte te nemen van het feit dat zij beroep zal aantekenen tegen de Nederlandse beschikking van 27 februari 2023, minstens wegens nietigheid van het ouderschapsplan,
- voorlopige en bewarende maatregelen te nemen in toepassing van art. 15 van de Verordening Brussel II ter waarbij voor recht zou worden gezegd dat het kind verder ingeschreven kan blijven op haar adres met hoofdverblijf bij haar en een secundair verblijf bij vader onder bepaalde uitvoeringsmodaliteiten, dit alles onder verbeurte van een dwangsom van 500,00 euro per inbreuk.

Beoordeling:

Vooraf:

1. Uit de door partijen voorgelegde stukken blijkt dat A-Y. ingeschreven is op 2 adressen, zowel bij vader als bij moeder.

2. Het moet opgemerkt worden dat partijen enkel feitelijk verweer voeren en geen enkele rechtsgrond aanvoeren voor het geschil dat voorligt. (behalve voor de door verweerster gevraagde voorlopige/bewarende maatregelen)

3. Analyse van de voorliggende vorderingen toont aan dat vader ons vat als uitvoeringsrechter en moeder als maatregelenrechter.

Ten gronde:

1. De vordering van vader om te zeggen voor recht dat moeder het door de Nederlandse rechter erkende ouderschapsplan, annex Beschikking dient na te leven en diens vordering om moeder te horen veroordelen tot afgifte van het kind of de vraag van vader om het kind te mogen afhalen zijn onontvankelijk bij gebrek aan wettelijk belang.

Vader is immers reeds in het bezit van een Nederlands vonnis met gezag van gewijsde, dat uitvoerbaar is onverminderd het feit of daartegen hoger beroep wordt aangetekend of niet. Vader heeft geen nieuwe titel nodig om dit vonnis te laten uitvoeren.

Onze Nederlandse collega werd op 9 september 2022 gevat derwijze dat de gevolgde procedure valt onder de nieuwe Verordening Brussel II ter.

De gewezen Beschikking ten gronde dd. 27 februari 2023 wordt conform voormelde Verordening van rechtswege erkend (art. 30.1) en is rechtstreeks uitvoerbaar zonder exequatur/verklaring van uitvoerbaarheid (art. 34).

De documenten die daartoe moeten worden afgeleverd zijn het vonnis (in casu Beschikking) en de aangepaste certificaten (art. 31 en 35) (in casu het certificaat van art. 47.2 bijlage V en het certificaat van art. 36.1.b . bijlage III).

Het vonnis (de Beschikking) werd overgemaakt.

De bedoelde certificaten niet.

Deze rechtbank acht zich voldoende ingelicht over de in Nederland gevoerde procedure en verleent dan ook in toepassing van art. 32 vrijstelling aan eiser van de overlegging van voormelde certificaten, voornamelijk omwille van het feit dat de procedure ten gronde ook in het Nederlands werd gevoerd.

De vordering van moeder om haar akte te verlenen dat zij hoger beroep zal aantekenen tegen de beschikking van 27 februari 2023 is niet relevant voor deze procedure. Het vermeende wilsgebrek zal door de rechter ten gronde worden beoordeeld.

2. Wat de gevorderde dwangmaatregelen betreft:

In casu zijn wij hiertoe materieel en territoriaal bevoegd op grond van art. 570 §1 Ger. W. en art. 35/2 WIPR.

Voor dit onderdeel van de vordering dient toepassing te worden gemaakt van art. 387ter, §3/1 oud B.W. dat de toepassing van deze uitvoeringsprocedure met het oog op dwangmaatregelen openstelt voor de uitvoering van buitenlandse vonnissen.

Aan de hand van de door partijen neergelegde stukken stelt de rechtbank vast dat verweerster wel degelijk werd aangemaand om haar verplichtingen na te komen en dat zij zich verzet tegen de uitvoering van voormelde Beschikking.

Immers, in weerwil van de uitvoerbare Beschikking van 27 februari 2023 houdt verweerster A-Y. sedert 14 april 2023 nog steeds bij zich terwijl er in rechte voorzien werd in een hoofdverblijf bij eiser en een veertiendaags weekendverblijf (secundair verblijf) bij verweerster zodat de gevorderde dwangsom dient te worden toegekend op de wijze zoals hierna bepaald.

Eiser vroeg ter zitting een dwangsom te koppelen aan de Nederlandse beschikking en verduidelijkte hierbij het tussen partijen overeengekomen secundair verblijf (zie hierna).

3. Wat de tegenvordering van verweerster betreft:

3.1. In tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt is er geen enkele vorm van samenhang met de eerder in België gevoerde procedure.

De saisine van deze rechtbank werd met het vonnis van 4 november 2022 afgesloten.

3.2. Met haar vordering (zie hoger) vraagt zij dus eigenlijk in wezen – bij wijze van voorlopige bewarende maatregelen te nemen gelet op het spoedeisende karakter – de regeling van de Beschikking van 27 februari 2023 om te keren.

De rechtbank kan hier niet op ingaan.

Er worden geen nieuwe elementen aangereikt die een voorlopige herziening van de Beschikking noodzakken.

Het enige nieuwe element dat zich voordoet is dat zij de Beschikking niet naleeft.

Dit kan niet gehonoreerd worden.

Haar vraag zal moeten voorgelegd worden aan de bevoegde rechter ten gronde.

4. In het belang van de rechtszekerheid is de rechtbank van oordeel dat toepassing moet worden gemaakt van art. 54 Brussel II ter en art. 35/2 §2 WIPR, nl. noodzakelijke voorzieningen voor de organisatie van het omgangsrecht indien het niet nageleefde vonnis hier onvoldoende in voorziet.

Het omgangsrecht dat bij de Beschikking van 27 februari 2023 werd gehomologeerd werd opgenomen in het ouderschapsplan en biedt – door een gebrek aan een concrete tijdsomschrijving van het secundair verblijf – onvoldoende rechtszekerheid.

Ter zitting van 8 mei 2023 werd aangegeven dat partijen overeen waren gekomen dat het secundair verblijf van A-Y. bij verweerster zou doorgaan om de 14 dagen van vrijdag 14.00 uur tot zondag 17.00 uur.

Voormelde Beschikking voorziet dat de ouder wiens verblijfsrecht eindigt het jongentje naar de andere ouder brengt.

Hoger omschreven incident heeft zich voorgedaan op 14 april 2023, i.e. in een oneven weekend.

De rechtbank verduidelijkt dan ook dat het secundair verblijf van A-Y. bij zijn moeder zal doorgaan in de oneven weekends en telkens van vrijdag 14.00 uur tot zondag 17.00 uur waarbij de gehomologeerde vervoersregeling dient te worden gerespecteerd.

5. Wat de gerechtskosten betreft:

Onderhavige procedure kon perfect aanhangig gemaakt worden bij verzoekschrift.

De rechtbank stelt vast dat eiser gekozen heeft voor de dure methode van rechtsingang, nl. een dagvaarding terwijl hij nochtans perfect de zaak kon aanhangig maken met toepassing van de Verordening inzake kennisgeving en betekening van stukken (nr. 1393/2007, intussen herzien door de Verordening 2020/1784) die ook toepasselijk is voor grensoverschrijdende kennisgeving van verzoekschriften.

De loutere kosten van dagvaarding worden dus ten laste gelegd van eiser.

De overige kosten dienen, gelet op het familiale karakter van dit geschil waar geen winnaars of verliezers zijn maar enkel het belang van het kind primeert, bij helften te worden verdeeld en de rechtsplegingsvergoedingen worden omgeslagen.

OP DIE GRONDEN, DE FAMILIERECHTBANK, rechtdoende OP TEGENSPRAAK,

Met inachtneming van de artikelen 2, 34, 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de vorderingen toelaatbaar.

Verklaart de vordering van eiser enkel ontvankelijk wat de gevorderde dwangmaatregelen betreft en als volgt gegrondd.

Verklaart de vordering van verweerster niet gegrond.

Concretiseert de Beschikking van 27 februari 2023 (Rechtbank Rotterdam/Team Familie (ref.: C/10/644262/FA RK 22-6246) en zegt voor recht, in toepassing van art. 54 Bru II ter (2019/111 en art. 35/2 §2 WIPR, dat A-Y.M. (° NL, Rotterdam, [datum] 2021) *secundair verblijf* heeft bij zijn moeder, mevrouw A.M., tijdens de oneven weekenden van vrijdag 14.00 uur tot zondag 17.00 uur waarbij de gehomologeerde vervoersregeling dient te worden gerespecteerd.

Veroordeelt A.M. tot het betalen van een dwangsom van 250,00 euro per dag, vanaf 24 uren na de betekening van onderhavig vonnis, dat zij in gebreke blijft A-Y.M. aan de vader, D.M. af te geven, zoals deze uitspraak het voorziet en met een maximum van 10.000,00 euro en behoudens voor de periodes waarin zij haar secundair verblijfsrecht kan uitoefenen.

Verwijst, behoudens toepassing van artikel 1024 Ger. W., partijen elk in de helft van de kosten van het geding, begroot op 24,00 euro bijdrage aan het Fonds Juridische Tweedelijnsbijstand.

Veroordeelt de partijen tot betaling van het rolrecht van 165,00 euro aan de Belgische Staat, elk voor de helft, en slaat de rechtsplegingsvergoedingen om.

Veroordeelt de eiser tot de kosten van dagvaarding, begroot op 212,23 euro.

Wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Stelt vast dat dit vonnis van rechtswege uitvoerbaar is.

Aldus behandeld in raadkamer doch gewezen en uitgesproken in tegenwoordigheid van mevrouw C. V, griffier, in openbare terechtzitting van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, sectie familie- en jeugdrechtbank, zestiende familiekamer (MA), van **zeventien mei tweeduizend en drieëntwintig**.

Heeft de zaak volledig behandeld en erover geoordeeld, H.M. ondervoorzitter-familierechter.

C.V.

H.M.